

столицѣхъ Прѣспѣхъ. Туку-щомъ чюль това Владиславъ, и ся разлютилъ за дѣто го неубили изъ пѣтя, па веднага пратилъ нѣколко душъ войници, да го убиѣтъ явно. Тѣ го намѣрили, че ся молилъ въ черковѣхъ, та го почякали, и когато излизалъ, убили го на черковныты врата (1015 г. Маѣй 22-ый), дѣто му погребли и телото въ сѣщѣхъ черковѣхъ. Богъ, който искалъ да покаже заслугыты на своя мѣченикъ и угодникъ, направилъ та оздравѣли мнозина отъ болныты, които ходяли да му ся помолятъ надъ негова гробъ; ношѣ пѣкъ ся появлявало надъ него свѣтяніе, като че горять много свѣщи тамъ. Владиславъ ся уплашилъ отъ това чудо, и заповѣдалъ да ся прѣнесе тѣлото му въ двореца, дѣто было погребено въ черковѣхъ Св. Богоридицѣхъ. Тамъ си е то и до днесъ нетлѣнно.

П. Ами Василій послушялъ ли го, да ся прѣговорятъ?

О. Послушялъ го, и си дрыпнѣлъ войскыты изъ Българіѣхъ, като подтвърдили това съ писма; нѣ послѣ, —още прѣзъ Есеньѣхъ на 1015 г., когато видѣлъ че Иванъ ся готвялъ за бой, разбралъ за дѣто го былъ излѣгалъ, та ся разсърдилъ и ударилъ пакъ на Българіѣхъ, дѣто опустошилъ дѣ да си е мѣста по околностѣхъ на Островъ и полето между Бытола и Охридъ, и изболъ очиты на плѣненыты. Отъ тамъ отишълъ, та завладелъ още еднѣхъ Скопіе, и послѣ прѣминѣлъ въ Пелагоніѣхъ (Бытоля), дѣто оставилъ нѣколко отъ войскыты си да ѣхъ плѣнять, а самичѣкъ потеглилъ за Охридъ; нѣ понеже Българскый войвода Иваница му разбилъ войскыты въ Пелагоніѣхъ, той ся върнѣлъ да го гони и отишълъ въ Солунъ, а отъ тамъ въ Масинополь (между Архипелагъ и Димотикѣхъ), отъ дѣто си испратилъ войводыты, Давида Адрианита, та призѣлъ Термицѣхъ (около Струмицѣхъ), и Ксифа за—Триадицѣхъ (Софіѣхъ), та ѣ завладѣлъ сичкото поле, и усвоилъ